แผนกลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำสำหรับภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

การพลิกข้อจำกัดด้านทรัพยากรและวิกฤตด้านสภาพอากาศเป็นโอกาสการเติบโตทางเศรษฐกิจ

รายงานสรุปสำหรับผู้กำหนดนโยบาย

UNITED NATIONS ESCAP
Economic and Social Commission for Asia and the Pacific

KOICA
Korea International Cooperation Agency

ภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกได้มาถึงช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อทางประวัติศาสตร์อีกครั้งหนึ่ง เป้าหมายในการพัฒนาอยู่เพียงแค่เอื้อมและภูมิภาคนี้ก็มีโอกาสที่จะยกระดับชีวิตของผู้คนขึ้นจากความยากจนได้ แต่การไปให้ถึงเป้าหมายเหล่านั้นและฉุดดึงผู้คนนับล้านๆ ให้หลุดพ้นจากความยากจนนั้นจะไม่อาจเกิดขึ้นได้โดยผ่านกลยุทธ์เพื่อการเติบโตตามธรรมเนียมปฏิบัติ ความกดดันด้านทรัพยากร ความไม่แน่นอนด้านราคา และวิกฤตด้านสภาพภูมิอากาศได้กำจัดธุรกิจออกไปจากตลาดเป็นปกติเสมือนเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับเศรษฐกิจในทุกระดับ สถานการณ์ในปัจจุบันต้องอาศัยการทบทวนกลยุทธ์เพื่อการเติบโตโดยเน้นด้านทรัพยากรและคาร์บอนอย่างจริงจัง ทุกประเทศในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกจำเป็นต้องปรับปรุงประสิทธิภาพด้านทรัพยากรของตนให้ดีขึ้นอย่างใหญ่หลวง ภูมิภาคนี้จะต้องอุ้มชูกลยุทธ์ใหม่เพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่สามารถเปลี่ยนภาวะได้อย่างเสียอย่างระหว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจกับการรักษาสิ่งแวดล้อมให้กลายเป็นการประสานงานแบบได้ประโยชน์ทุกฝ่าย (win-win synergy) ซึ่งมีแนวทาง “going green” เป็นตัวขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจ

แผนกลุทธ์เพื่อการเติบทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำสำหรับภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกเป็นการสำรวจว่าแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำมอบโอกาสให้แก่ภูมิภาคนี้อย่างไรบ้าง โดยแผนกลยุทธ์ดังกล่าวเสนอแนวทาง 5 ประการในการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจที่จำเป็นเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำในฐานะแนวทางใหม่ในการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะ “โครงสร้างที่มองเห็นได้” ของเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ เช่น การคมนาคมขนส่ง อาคาร และระบบพลังงาน และ “โครงสร้างที่มองไม่เห็น” ซึ่งประกิบด้วยราคาตลาด ระบอบการปกครอง ข้อบังคับต่างๆ และวิถีชีวิต จะต้องได้รับการวางแนวทางใหม่เพื่อมุ่งสู่ประสิทธิภาพด้านทรัพยากร แผนกลยุทธ์นี้เสนอนโยบายทางเลือกและกลยุทธ์ที่ครอบคลุมทุกด้าน รวมทั้งตัวอย่างการปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จให้กับผู้กำหนดนโยบายในภูมิภาคนี้เพื่อนำไปใช้ในภาคปฏิบัติโดยอ้างอิงจากข้อมูลและกรณีศึกษามากกว่า 100 ฉบับ

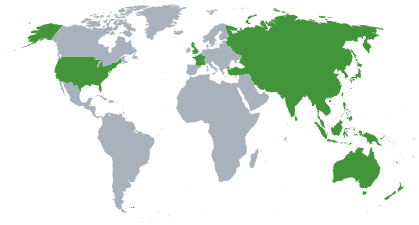

สิ่งพิมพ์ของสหประชาชาติ
พิมพ์ที่กรุงเทพฯ
เมษายน 2012 จำนวน 3,000 ฉบับ

คณะกรรมาธิการกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติสำหรับเอเชียและแปซิฟิก (ESCAP) ส่งเสริมความร่วมมือระดับ ภูมิภาคเพื่อการเติบโตที่ยั่งยืนทางเศรษฐกิจและสังคมในเอเชียและแปซิฟิกซึ่งเป็นภูมิภาคที่มีแรงขับเคลื่อนอยู่ตลอดเวลาทั้งนี้เกิดจากความมั่งคั่ง ความหลากหลายและความเปลี่ยนแปลงที่กำลังขยายตัว แต่ก็ยังถูกท้าทายด้วยความยากจนความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อม ความไม่เท่าเทียมและความไม่มั่นคงที่เป็นปัญหาเรื้อรังมาเป็นเวลายาวนาน ESCAP ให้การสนับสนุนชาติสมาชิกด้วยการวิเคราะห์เชิงกลยุทธ์ เสนอแนวนโยบายทางเลือกตลอดจนกิจกรรมด้านความร่วมมือทางเทคนิคเพื่อจัดการกับความท้าทายด้านการพัฒนาที่สำคัญ อีกทั้งเพื่อนำวิธีการแก้ปัญหาที่คิดค้นขึ้นไปใช้เพื่อให้เกิดความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางสังคม และความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมทั่วทั้งภูมิภาค ESCAP ให้การช่วยเหลือแก่ชาติสมาชิกผ่านโครงสร้างการประชุม เพื่อแสวงหาฉันทามติในระดับภูมิภาคภายใต้ความร่วมมือที่เข้มแข็งเกี่ยวกับปัญหาระดับโลกผ่านทางการจัดเวทีการประชุมโดยการสร้างความสามารถในการอภิปราย การเจรจา และการทำให้วาระการประชุมด้านการพัฒนาเป็นรูปเป็นร่างขึ้น ตลอดจนการกระจายอำนาจ และลดปัญหาระหว่างประเทศเพื่อนบ้าน วิธีที่สำคัญอย่างหนึ่งสำหรับกลยุทธ์นี้ก็คือการส่งเสริมความเชื่อมโยงในภูมิภาคและการบูรณาการในระดับภูมิภาค

สิ่งพิมพ์เผยแพร่ขององค์การสหประชาชาติ
ลิขสิทธิ์© องค์การสหประชาชาติ 2012
สงวนสิทธิ์ทุกประการ
พิมพ์ที่กรุงเทพฯ

ออกแบบปกโดย Jeff Williams

สิ่งพิมพ์เผยแพร่นี้จัดทำขึ้นภายใต้โครงการพัฒนาแผนกลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการลดการปล่อยคาร์บอนสำหรับเอเชียตะวันออกด้วยการระดมทุนจากองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของเกาหลี (KOICA) ภายใต้พันธมิตรด้านสภาพภูมิอากาศของเอเชียตะวันออก

ชื่อที่ใช้เรียกและการนำเสนอข้อมูลในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้ไม่ได้มีนัยถึงการแสดงความคิดเห็นในส่วนของเลขาธิการองค์การสหประชาชาติเกี่ยวกับสถานะทางกฎหมายของประเทศ อาณาเขต เมือง หรือพื้นที่ใดๆ หรือเจ้าหน้าที่ของสถานที่นั้นๆ หรือทีเกี่ยวกับขอบเขตหรือพรมแดนใดๆ แต่อย่างใด เนื้อหาและข้อคิดเห็นที่ปรากฏอยู่ในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้เป็นของผู้เขียนและไม่จำเป็นว่าจะต้องสะท้อนให้เห็นถึงข้อคิดเห็นหรือนโยบายใดๆ หรือได้รับการสนับสนุนจากองค์การสหประชาชาติ การกล่าวถึงหน่วยงานหรือสินค้าเชิงพาณิชย์ในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้ไม่ได้มีนัยถึงการสนับสนุนแต่อย่างใด การใช้ชื่อเครื่องหมายการค้าและสัญลักษณ์ต่างๆ ไม่มีเจตนาที่จะละเมิดกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้าแต่อย่างใด หน่วยงานผู้พิมพ์ไม่รับรองความถูกต้องของข้อมูลที่อยู่ในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้และไม่ขอยอมรับความรับผิดชอบต่อผลที่ตามมาจากการใช้ข้อมูลดังกล่าว

ท่านสามารถค้นข้อมูลออนไลน์ได้ที่

www.unescap.org/esd/environment/lcgg/

สิ่งพิมพ์ฉบับนี้ได้รับการตีพิมพ์ด้วยหมึกที่ผลิตจากน้ำมันฐานผักลงบนกระดาษอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมซึ่งทำจากเยื่อ Ecofiber 100%

สารบัญ

สารจากเลขาธิการบริหารของ ESCAP	2
สารจากประธานคณะกรรมการหน่วยงานว่าด้วยการพัฒนาเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสาธารณรัฐเกาหลี	2
ทิศทางของแผนกลยุทธ์	3
ข้อจำกัดด้านทรัพยากร วิกฤตด้านสภาพภูมิอากาศ และความจำเป็นสำหรับประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจ	4
การพลิกวิกฤตเป็นโอกาส การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อนำมาซึ่งประโยชน์สองต่อ	6
แผนกลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำสำหรับภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก	10
แนวทางที่ 1 การปรับปรุงคุณภาพการเติบโตให้ดีขึ้นและเพิ่มการเติบโตสุทธิให้มากที่สุด	12
แนวทางที่ 2 การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างที่มองไม่เห็นของเศรษฐกิจ ได้แก่ การขจัดช่องว่างระหว่างประสิทธิภาพเชิงเศรษฐกิจและประสิทธิภาพเชิงนิเวศให้หมดไป	14
แนวทางที่ 3 การเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจที่มองเห็นได้ กล่าวคือ การวางแผนและออกแบบโครงสร้างพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจ	16
แนวทางที่ 4 การพลิกสีเขียวให้กลายเป็นโอกาสทางธุรกิจ	18
แนวทางที่ 5 การสร้างและนำกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาคาร์บอนต่ำไปปฏิบัติ	20
วิธีการนำไปปฏิบัติ: การระดมกำลังทั้งด้านการเงิน เทคโนโลยี และการสร้างขีดความสามารถ	22

สารจากเลขาธิการบริหารของ ESCAP

ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกกำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อครั้งสำคัญ กล่าวคือ การเติบโตทางเศรษฐกิจได้ยกระดับผู้คนจำนวนมากให้หลุดพ้นจากความยากจนและเป้าหมายในการพัฒนาหลายๆ ประการก็อยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว อย่างไรก็ตาม ภูมิภาคนี้ก็คงไม่สามารถทำให้พันธะสัญญานี้เป็นจริงขึ้นมาได้โดยการทำตามกลยุทธ์เพื่อการเติบโตที่ทำกันมาเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ หากภูมิภาคของเรายังต้องการธำรงไว้ซึ่งการเติบโตสูงเพื่อให้เป้าหมายด้านการพัฒนาของเราบรรลุผล สำเร็จแล้ว เราจะต้องเปลี่ยนทิศทางการเติบโตให้ต่างไปจากเดิมซึ่งเป็นแนวทางที่มีทรัพยากรและมีประสิทธิภาพด้านคาร์บอนมากกว่าที่เป็นอยู่

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมช่วยให้เราบรรลุเป้าหมายเหล่านั้นได้โดยการพลิกวิกฤตเป็นโอกาสและส่งเสริมการพัฒนาภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกที่ยืดหยุ่นและยั่งยืน การทำให้คำมั่นสัญญาเรื่องการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นจริงนั้นจำเป็นต้องอาศัยการปฏิรูประบบเศรษฐกิจที่จริงจังและมุ่งมั่น การจัดรูปให้กับโครงสร้างเศรษฐกิจเสียใหม่ตั้งแต่ระบอบการปกครองและนโยบายการคลังไปจนถึงวิถีชีวิตและโครงสร้างพื้นฐาน

แผนกลยุทธ์นี้เสนอนโยบายทางเลือกและกลยุทธ์ที่ครอบคลุมทุกด้านให้กับผู้กำหนดนโยบายในภูมิภาคนี้เพื่อนำไปใช้ในภาคปฏิบัติในการพิจารณาถึงการประยุกต์ใช้โดยอิงตามการจัดลำดับความสำคัญและสถานการณ์ของแต่ละประเทศ

Noeleen Heyzer
รองเลขาธิการองค์การสหประชาชาติและ
เลขาธิการบริหารของ ESCAP

สารจากประธานคณะกรรมการหน่วยงานว่าด้วยการพัฒนาเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของสาธารณรัฐเกาหลี

แนวคิด “การพัฒนาเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมคาร์บอนต่ำ” ในฐานะกระบวนทัศน์เพื่อการพัฒนารูปแบบใหม่ของประเทศถูกหยิบยกขึ้นมานำเสนอให้ทั่วโลกโดยประธานาธิบดี Lee Myung-bak แห่งสาธารณรัฐเกาหลีในการกล่าวสุนทรพจน์เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2008 ในพิธีฉลองครบรอบ 60 ปีการสถาปนาสาธารณรัฐเกาหลี เป็นสุนทรพจน์ที่น่าจดจำโดยเน้นย้ำถึงการลดการเปลี่ยนแปลงด้านสภาพภูมิอากาศและนวัตกรรมสีเขียวในฐานะพลังงานรูปแบบใหม่เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมารัฐบาลเกาหลีก็พยายามผลักดันให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างครอบคลุมด้วยความกระตือรือร้น และควบคู่ไปกับการพยายามในระดับประเทศ รัฐบาลเกาหลีเองได้ผลักดันการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้เป็นวาระระดับโลก โดยเฉพาะในฐานะกลยุทธ์ใหม่สำหรับการพัฒนาเพื่อเศรษฐกิจเกิดใหม่และเศรษฐกิจที่กำลังพัฒนา ในบรรดาโครงการความริเริ่มมากมาย รัฐบาลเกาหลีได้ให้การสนับสนุนโครงการว่าด้วยการเป็นพันธมิตรด้านสภาพภูมิอากาศของเอเชียตะวันออกเพื่อแก้ไขปัญหาโลกร้อน (East Asia Climate Partnership Initiative) และจัดตั้งสถาบัน Global Green GrowthInstitute ด้วยหนทางนี้ เกาหลีจึงได้มีส่วนร่วมในความพยายามระดับนานาชาติเพื่อเปิดสู่บทใหม่ของประวัติศาสตร์อารยธรรมแห่งมนุษยชาติ นั่นคือ อารยธรรมใหม่แห่งสำนึกรับผิดชอบต่อผืนโลก

รัฐบาลเกาหลียินดีให้การสนับสนุนแผนกลยุทธ์นี้เพื่อให้เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามในครั้งนี้ อีกทั้งเต็มใจและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือแก่มิตรประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้ ตลอดจนเป็นผู้นำในการร่วมมือระดับภูมิภาคเพื่อให้เกิดการการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

Soogil Young, Ph.D.
ประธาน
คณะกรรมการหน่วยงานว่าด้วยการพัฒนาเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
สาธารณรัฐเกาหลี

ทิศทางของแผนกลยุทธ์

หลายปีที่ผ่านมาประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกประสบกับการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วโดยแสวงหาผลประโยชน์จากโอกาสที่เข้ามาพร้อมกับกระแสโลกาภิวัฒน์และรูปแบบของการเติบโตโดยยึดการส่งออกเป็นสำคัญ การเติบโตทางเศรษฐกิจในอัตราที่สูงช่วยยกระดับความเป็นอยู่ของคนยากจนหลายล้านคนให้ดีขึ้น และได้รับประโยชน์จากการพัฒนาอย่างมากอย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตที่สูงที่ภูมิภาคนี้ภาคภูมิใจจะยั่งยืนอยู่ได้ก็ต่อเมื่อข้อจำกัดด้านทรัพยากรและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศได้รับการตระหนักถึงอย่างเพียงพอ

การจะทำให้เป็นเช่นนั้นได้ภูมิภาคจะต้องนำกลยุทธ์การพัฒนารูปแบบใหม่มาใช้ ซึ่งสามารถเปลี่ยนความสัมพันธ์ในลักษณะได้อย่างเสียอย่าง (trade off) ระหว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการรักษาสิ่งแวดล้อมไปเป็นการประสานงานแบบได้ประโยชน์ทุกฝ่าย (win-win synergy) ซึ่งเป็นเป้าหมายที่จะนำแผน “going green” ขับเคลื่อนการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

แนวคิดการพัฒนาเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกเพื่อพลิกข้อจำกัดทางทรัพยากรและวิกฤตด้านสภาพภูมิอากาศให้เป็นโอกาสทางเศรษฐกิจที่สร้างผลตอบแทนแบบสองต่อ (การเติบโตที่สูงขึ้นโดยมีผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมน้อยลง) โดยการปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรให้ดีขึ้นและการเพิ่มการลงทุนในด้านต้นทุนธรรมชาติให้มากขึ้นเพื่อขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจ

การทำให้คำมั่นสัญญาว่าด้วยการเติบโตเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นจริงขึ้นมานั้นจำเป็นต้องอาศัยการปฏิรูประบบเศรษฐกิจอย่างจริงจังและมุ่งมั่น “โครงสร้างที่มองเห็นได้” ของเศรษฐกิจอันประกอบไปด้วยโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ เช่น ระบบการคมนาคม ระบบอาคารและระบบพลังงาน และ “โครงสร้างที่มองไม่เห็น” ซึ่งแวดล้อมไปด้วย ราคาตลาด การปกครอง ข้อบังคับและวิถีชีวิต จะต้องถูกกำหนดทิศทางใหม่โดยเน้นไปที่ประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากร แผนกลยุทธ์นี้จะอธิบายว่าจะเริ่มต้นการปฏิรูปดังกล่าวอย่างไร

แผนกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมโดยการปล่อยคาร์บอนต่ำสำหรับภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกประกอบไปด้วยเนื้อหาหลากหลาย อันได้แก่

1. สรุปรายงานสำหรับผู้กำหนดนโยบายฉบับนี้
2. คู่มือ ซึ่งแสดงความท้าทายสำหรับภูมิภาคนี้ กระบวนทัศน์การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม พร้อมตัวอย่าง
3. รายงานข้อเท็จจริง 63 ประการซึ่งให้ข้อมูลโดยละเอียดและการวิเคราะห์ทางเลือกของนโยบายที่ระบุไว้ในคู่มือ ซึ่งรวมถึงข้อดี ความท้าทาย และการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ
4. กรณีศึกษา 5กรณีซึ่งให้ข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติจนประสบความสำเร็จที่สามารถพบได้ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกและที่อื่นๆ
5. รายงานเกี่ยวกับนโยบาย 8 ฉบับซึ่งให้การวิเคราะห์เชิงลึกสำหรับแต่ละภาคส่วนโดยเฉพาะ เช่น การปฏิรูปทางการเงิน การวางผังเมือง การคมนาคม อาคารที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โครงสร้างพื้นฐานด้านการประปา และการค้าขาย

ข้อมูลทั้งหมดสามารถหาได้จากซีดีรอมที่แนบมากับสิ่งพิมพ์นี้และสามารถค้นหาข้อมูลออนไลน์ได้ที่

www.unescap.org/esd/environment/lcgg/

หากต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการริเริ่มด้านการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าไปที่ www.greengrowth.org และเว็บไซต์ของ ESCAP ที่ www.unescap.org/esd/.

แผนกลยุทธ์นี้จัดทำขึ้นภายใต้โครงการ “การพัฒนาแผนกลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับเอเชียตะวันออก” โดยได้รับการสนับสนุนด้านเงินทุนจากองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของเกาหลี (KOICA) ภายใต้ความเป็นพันธมิตรด้านภูมิอากาศในเอเชียตะวันออก (East Asia Climate Partnership) ขอแสดงความขอบคุณอย่างจริงใจต่อรัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลีที่ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี

ข้อจำกัดด้านทรัพยากร วิฤตด้านสภาพภูมิอากาศ และความจำเป็นสำหรับประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจ

ข้อจำกัดด้านทรัพยากรกำลังคุกคามโอกาสการเติบโตแห่งอนาคต

ยุคแห่งความมั่งคั่งทางด้านทรัพยากรและเชื้อเพลิงราคาถูกได้จบลงแล้ว โลกกำลังเข้าสู่ยุคที่ทรัพยากรมีราคาสูงและไม่มีความแน่นอน

รายงานของหน่วยงานระดับสูงของเลขาธิการองค์การสหประชาชาติว่าด้วยความยั่งยืนของโลกปี 2012 เตือนว่าภายในปี 2030 โลกจะต้องการอาหารมากขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 50 ต้องการพลังงานมากขึ้นร้อยละ 45 และต้องการน้ำมากขึ้นร้อยละ 30

ประเทศในภูมิภาคมีความเปราะบางเป็นพิเศษต่อความไม่แน่นอนของราคาพลังงานและอาหาร ESCAP ประมาณว่าในปี 2011 เพียงปีเดียว มีประชากรในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกถึง 42 ล้านคนที่ต้องกลับเข้าสู่ความยากจนเนื่องจากราคาของพลังงานและอาหารที่เพิ่มสูงขึ้น สัมฤทธิผลที่เกี่ยวกับเป้าหมายด้านการพัฒนาในสหัสวรรษใหม่กำลังตกอยู่ในอันตรายโดยเฉพาะการลดความยากจน

ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกใช้ทรัพยากรเป็นสามเท่าของภูมิภาคอื่นๆ ในการสร้างหนึ่งหน่วยจีดีพี และตั้งแต่ปี 2000 ถึง 2005 ความตึงเครียดด้านทรัพยากรของเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น ซึ่งขัดแย้งกับแนวโน้มของภูมิภาคอื่นๆ รูปแบบการเติบโตที่เข้มงวดด้านทรัพยากรทำให้ภูมิภาคนี้ยิ่งทวีความอ่อนไหวต่อราคาของทรัพยากรมากยิ่งขึ้นอีกทั้งส่งผลกระทบในแง่ลบต่อความยั่งยืนทางนิเวศของภูมิภาคไปในขณะเดียวกัน

การบริโภควัสดุภายในประเทศต่อหน่วยจีดีพีทั่วโลก เอเชียแปซิฟิกและภูมิภาคอื่นๆ ในช่วงปี ค.ศ. 1970-2008

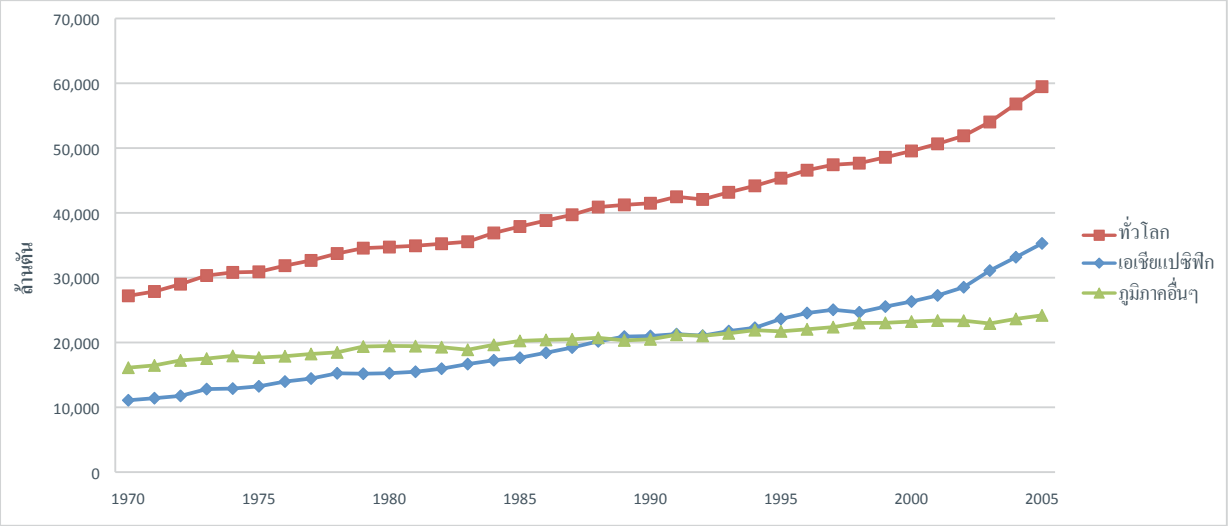

ที่มา:ฐานข้อมูลด้านกระแสวัสดุของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกของ CSIRO และ UNEP ณ เดือนมีนาคม 2011 www.Cse.csiro.au/forms /form-mf-start-aspx

การบริโภควัสดุภายในประเทศต่อหน่วยจีดีพีทั่วโลก และต่อครัวเรือนของประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

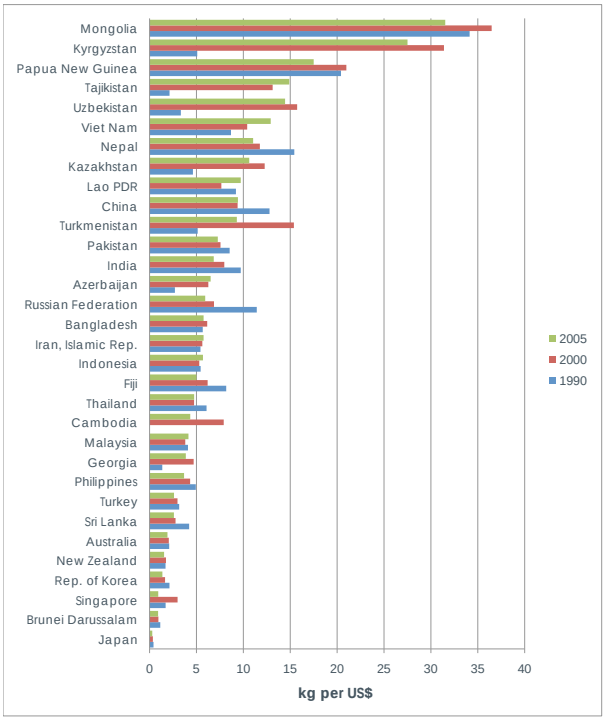

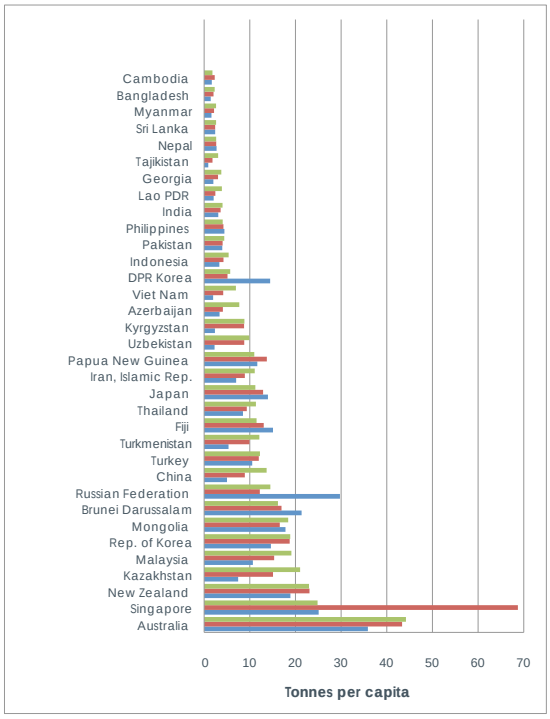

ที่มา: ฐานข้อมูลด้านกระแสวัสดุของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกของ CSIRO และ UNEP ณ เดือนมีนาคม 2011
www. Cse.csiro.au/forms /form-mf-start-aspx

การเปลี่ยนแปลงด้านสภาพภูมิอากาศกำลังคุกคามการพัฒนา

ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกมีความอ่อนไหวเป็นที่สุดต่อหายนะภัยที่เกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศ นับตั้งแต่ปี 1980 ถึง 2009 การเสียชีวิตประมาณร้อยละ 85 และความสูญเสียทางเศรษฐกิจของโลกราวร้อยละ 38 มีสาเหตุมาจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในภูมิภาคนี้ ภัยพิบัติที่เกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศเมื่อไม่นานมานี้ เช่น พายุไซโคลนนาร์กีสในประเทศพม่าเมื่อปี 2008 และอุทกภัยในประเทศปากีสถานเมื่อปี 2010 และประเทศไทยเมื่อปี 2011 เป็นหายนะภัยที่ร้ายแรงที่สุดในประเทศดังกล่าวเท่าที่เคยมีบันทึกไว้

หากเราจำกัดการเพิ่มสูงขึ้นของอุณหภูมิโลกให้เหลือน้อยกว่า 2 องศาเซลเซียสภายในปี 2050 ตามที่รับรองโดยประเทศที่เข้าร่วมในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศรับรองการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจะต้องลดลงครึ่งหนึ่งภายในระยะเวลาดังกล่าว แม้ระดับก๊าซเรือนกระจกจะอยู่ในปริมาณต่ำมากก็ตาม แต่ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกก็เป็นแหล่งปล่อยมลพิษที่ส่งผลต่อสภาพภูมิอากาศที่เติบโตรวดเร็วที่สุดแห่งหนึ่งของโลกเมื่อแบ่งตามจำนวนประชากร

ความเสียหายทางเศรษฐกิจประจำปีเฉลี่ยแบ่งตามหายนะภัยในภูมิภาคต่างๆ ของโลกปี 2001 - 2010

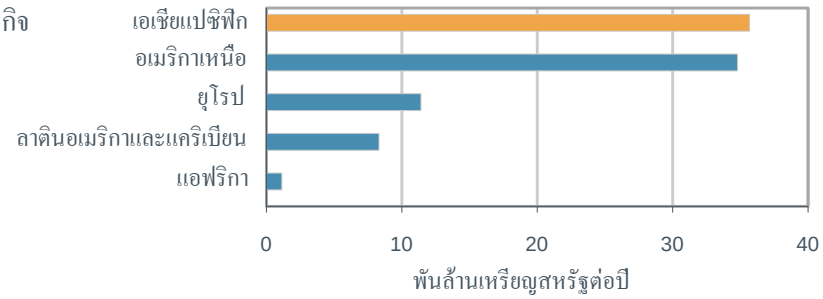

ที่มา: ฐานข้อมูลเชิงสถิติตามข้อมูลจากฐานข้อมูลเหตุการณ์ฉุกเฉิน (EM-DAT), ESCAP

การปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ในภูมิภาคย่อยของเอเชียและแปซิฟิกและภูมิภาคอื่นๆ ทั่วโลกในปี 1980-2008

ทั้งหมด

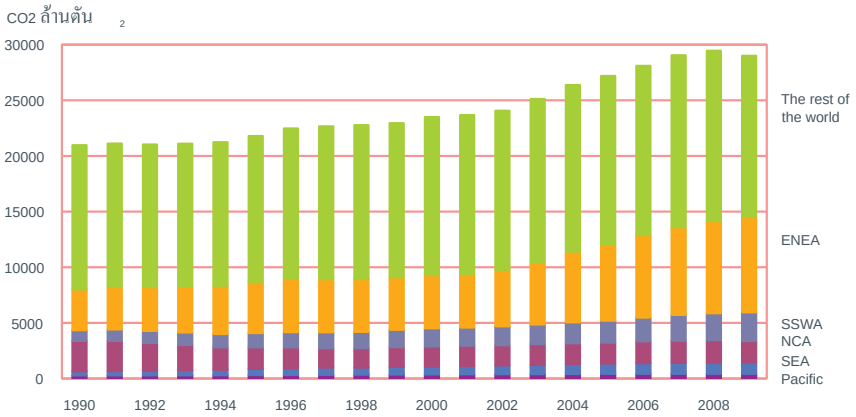

อธิบายเพิ่มเติม:

ENEA – East and North-East Asia SSWA – South and South-West Asia SEA – South-East Asia NCA – North and Central Asia

ที่มา:ฐานข้อมูลเชิงสถิติของ ESCAP www.unescap.org/stat/data/swweb-syb2011/DataExplorer.aspx ตามข้อมูลจาก International Energy Agency

เอเชียแปซิฟิกจะต้องปรับปรุงประสิทธิภาพเชิงนิเวศในภูมิภาคให้ดีขึ้นอย่างเร่งด่วน

ข้อจำกัดด้านทรัพยากรและวิกฤตด้านสภาพภูมิอากาศหมายความว่าการดำเนินธุรกิจแบบ “อย่างเคย” ไม่ใช่ทางเลือกอีกต่อไป และจำเป็นต้องมีการตรวจสอบกลยุทธ์เพื่อการเติบโตอีกครั้ง หากเราจะยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชากรที่มีมากขึ้นทุกขณะ เราจำเป็นจะต้องปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้ต้นทุนทางธรรมชาติให้ดีขึ้นอย่างใหญ่หลวง และเศรษฐกิจของเราก็จำเป็นต้องมีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ช่องว่างระหว่างประสิทธิภาพเชิงนิเวศและประสิทธิภาพเชิงเศรษฐกิจจะต้องหมดไป

ประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจนั้นเป็นการรวมประสิทธิภาพเชิงนิเวศและประสิทธิภาพเชิงเศรษฐกิจเข้าไว้ด้วยกัน พลังงานหมุนเวียน เช่น พลังงานแสงอาทิตย์และพลังงานลมถือว่ามีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจ แต่ทว่าไม่สามารถแข่งขันในเชิงเศรษฐกิจภายใต้โครงสร้างราคาตลาดในปัจจุบันได้เนื่องจากมีราคาแพงกว่าเชื้อเพลิงซากดึกดำบรรพ์ (fossil fuel) ภาวะดังกล่าวนี้คือผลสะท้อนของนโยบายที่ผิดรูปไปจนทำให้การตั้งราคาเชื้อเพลิงซากดึกดำบรรพ์ (fossil fuel) บิดเบือนไปจากมูลค่าที่แท้จริง โครงสร้างราคาตลาดจะต้องได้รับการปฏิรูปใหม่เพื่อให้พลังงานแสงอาทิตย์และพลังงานลมจะมีความน่าสนใจในเชิงเศรษฐกิจ

จะต้องมีการปรับโครงสร้างราคาตลาดโดยไม่สร้างความเสียหายต่อเศรษฐกิจหรือส่งผลต่อคนยากจน แผนกลยุทธ์นี้เป็นการเสนอว่าเป้าหมายนี้สามารถทำให้สำเร็จได้โดยผ่านการปฏิรูปภาษีเพื่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Tax Reform: ETR) และการปฏิรูปการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Fiscal Reform: EFR) การเปลี่ยนระบบการจัดเก็บภาษีจากการอิงจากแรงงานและรายได้ไปเป็นการอิงจากการบริโภคทรัพยากร ตามหลักความเป็นกลางด้านรายได้ ETR และ EFR สามารถสร้างประโยชน์สองต่อโดยการสร้างงานและการเติบโตให้มากขึ้นพร้อมทั้งลดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและปรับปรุงประสิทธิภาพของทรัพยากรให้ดีขึ้นในเวลาเดียวกัน

การพลิกวิกฤตเป็นโอกาส การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อนำมาซึ่งประโยชน์สองต่อ

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม กลยุทธ์ใหม่เพื่อการเติบโตสำหรับเอเชียและแปซิฟิก

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสามารถพลิกวิกฤตเป็นโอกาสอีกทั้งช่วยพัฒนาภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกให้มีความยืดหยุ่นและยั่งยืนในวงกว้างได้ การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทำให้มีความมั่นคงด้านพลังงาน น้ำและอาหารมากขึ้นได้ ตลอดจนช่วยให้เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) บรรลุผลสำเร็จอีกด้วย

แนวคิดเรื่องการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นครั้งแรกในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก และปัจจุบันกำลังถูกนำไปปฏิบัติอย่างกว้างขวางทั่วโลก

แนวคิดการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมถูกหยิบยกขึ้นมากล่าวถึงครั้งแรกใน Ministerial Declaration ที่ประกาศใช้ในการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาในเอเชียแปซิฟิก ครั้งที่5 (MCED-5) ที่จัดโดย ESCAP เมื่อปี 2005 ณ สาธารณรัฐเกาหลี

นับแต่นั้นเป็นต้นมา รัฐบาลในหลายประเทศก็ได้เปลี่ยนไปใช้วิธีการแบบการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะสาธารณรัฐเกาหลีซึ่งเป็นประเทศแรกที่ประกาศให้การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นวิสัยทัศน์แห่งชาติในปี 2008 ด้วยความเชื่อมั่นว่าการจัดการกับวิกฤตด้านทรัพยากรและสภาพภูมิอากาศจะสามารถขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจได้

ความเป็นไปได้ของกระบวนทัศน์เพื่อสิ่งแวดล้อมในการขับเคลื่อนการเติบโตและการสร้างการจ้างงานได้รับการตอบรับจากประมุขแห่งรัฐทั่วโลกในช่วงหลังจากเกิดวิกฤตทางการเงินปี 2008 โดยมีแรงกระตุ้นหลายๆ อย่าง รวมทั้ง Green components ด้วย

ข้อตกลงใหม่เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Green New Deal) กลุ่ม G-20 รับรองเป็นนโยบายร่วมฉบับแรกที่ริเริ่มขึ้นซึ่งผู้นำทางการเมืองทั่วโลกตระหนักถึงการประสานกำลังเชิงศักยภาพของ “Going green” และ “Gaining economic growth”

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมคือกลยุทธ์อันชาญฉลาดเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนและกระบวนการเพื่อก้าวไปสู่เศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมคือกลยุทธเชิงปฏิบัติเพื่อนำไปใช้ให้บรรลุถึงการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่มุ่งเน้นเรื่องการปรับปรุงประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจของการผลิตและการบริโภค ตลอดจนการส่งเสริมเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นซึ่งมีความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจนี้ต้องควบคู่มากับความยั่งยืนเชิงนิเวศเศรษฐกิจด้วย

การเติบโตทางเศรษฐกิจทำให้เกิดวาระในเชิงบวกในการปฏิบัติตามตรีสดมภ์แห่งการพัฒนาเพื่อความยั่งยืน (Three pillars of sustainable development) ได้แก่ การเติบโตทางเศรษฐกิจ ความเป็นองค์รวมทางสังคม และการรักษาสิ่งแวดล้อมโดยการแสวงหาการพัฒนาพลังความร่วมมือแทนที่จะเน้นเรื่องการแลกเปลี่ยนและพยายามทำสิ่งเหล่านี้ให้เกิดความสมดุล

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมคือกลยุทธ์ทางเศรษฐกิจที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับประเทศกำลังพัฒนา

เศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นกลยุทธ์เพื่อการเติบโตที่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อลดความยากจนในแง่ของข้อจำกัดด้านทรัพยากรและวิกฤตด้านสภาพภูมิกาศอย่างยั่งยืนมากกว่าที่จะมุ่งเน้นสภาพเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมที่เน้นการพัฒนาหรือการพยายามทำให้ธรรมชาติเป็นการค้า

การพัฒนาเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมอบโอกาสครั้งสำคัญที่แหวกแนวให้กับประเทศกำลังพัฒนา

การพัฒนาเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอาจเป็นกลยุทธ์ครั้งสำคัญสำหรับประเทศกำลังพัฒนาในการทำให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจโดยไม่ดำเนินการซ้ำรอยกับแนวทาง “สร้างก่อน เก็บกวาดภายหลัง (Grow first, clean up later)” ที่ปฏิบัติกันมาด้วยการนำระบบภาษีมาใช้โดยอิงตามการบริโภคทรัพยากรมากกว่าจะอิงตามรายได้และแรงงานเพียงอย่างเดียว ประเทศกำลังพัฒนาสามารถดำเนินการตามแนวทางการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นและยังสะอาดขึ้นอีกด้วย ส่วนแบ่งขนาดใหญ่ของโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับภูมิภาคนี้ยังจำเป็นจะต้องได้รับการพัฒนาอยู่ต่อไป ซึ่งเป็นการมอบโอกาสที่แหวกแนวในการหลีกเลี่ยงการใช้แนวทางที่ทำลายสิ่งแวดล้อมโดยมีระดับการปล่อยคาร์บอนสูงซึ่งประเทศอุตสาหกรรมได้ติดบ่วงไปแล้วจากการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานก่อนหน้านี้

การทำให้คำมั่นสัญญาเรื่องการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นจริงขึ้นมานั้นต้องอาศัยการปรับเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจอย่างมุ่งมั่นและจริงจัง

เศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมจะไม่มีทางเกิดขึ้นจริงผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงตามนโยบายเดิมๆ การเปลี่ยนไปสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมต้องอาศัยการเปลี่ยนแปลงระบบ การปรับโครงสร้างใหม่ทั้งในส่วนที่มองเห็นได้ (โครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ) และโครงสร้างที่มองไม่เห็นของเศรษฐกิจ (ราคาตลาด นโยบาลการคลัง สถาบันต่างๆ ระบอบการปกครอง และวิถีชีวิต)

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจะสามารถนำมาซึ่งประโยชน์สองต่อ (เช่น การเติบโตมากขึ้นโดยมีผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมน้อยลง) มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับว่าการเปลี่ยนแปลงระบบจะเกิดขึ้นในมิติที่กว้างและลึกเพียงใด

ประเทศกำลังพัฒนาที่มีทรัพยากรทางการเงินและเทคโนโลยีจำกัดจะดำเนินการตามการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมได้หรือไม่?

ได้ การระดมทุนและเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมถือเป็นสิ่งจำเป็นแต่ก็ยังมีไม่มากพอ การเปลี่ยนแปลงระบบ เช่น การปรับโครงสร้างราคาตลาดและการออกแบบโครงสร้างพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวดในการเริ่มกระบวนการเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นแผนกลยุทธ์สำหรับประเทศกำลังพัฒนาเท่านั้นหรือไม่?

ไม่ใช่ สำหรับประเทศกำลังพัฒนา การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสามารถเป็นกลยุทธ์ทางเศรษฐกิจเพื่อให้การเติบโตในแง่ข้อจำกัดของทรัพยากรและวิกฤตด้านสภาพภูมิอากาศมีความยั่งยืน และสำหรับประเทศพัฒนาแล้ว ก็จะเป็นกลยุทธ์เพื่อตอบสนองต่อความตกต่ำทางเศรษฐกิจในปัจจุบันโดยการสร้างงานและกระตุ้นการเติบโตให้เพิ่มมากขึ้น

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจะไม่มีทางเกิดขึ้นได้หากปล่อยให้เป็นภาระของตลาดแต่เพียงฝ่ายเดียว หากแต่รัฐบาลจะต้องช่วยขับเคลื่อนด้วย

การทำให้เศรษฐกิจเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมจะไม่มีทางเกิดขึ้นเองโดยผ่านตลาดเนื่องจากช่องว่างสองประการด้วยกัน ประการแรก คือ ช่องว่างทางด้านเวลาระหว่างต้นทุนระยะสั้นกับผลประโยชน์ในระยะยาว ประการที่สอง ได้แก่ การมีช่องว่างในด้านราคาตลาดในปัจจุบันกับต้นทุนที่แท้จริงของการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติและบริการทางระบบนิเวศ ซึ่งรัฐบาลจะต้องทำให้ช่องว่างทั้งสองดังกล่าวหมดไปโดยการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจ แม้ว่าตลาดจะมีบทบาทสำคัญแต่มีเพียงรัฐบาลเท่านั้นที่สามารถจะนำไปสู่การปฏิรูปอย่างเป็นระบบได้

ภาวะผู้นำของรัฐบาลที่เข้มแข็งและความรับผิดชอบทางการเมืองเป็นสิ่งจำเป็นในการทำให้ภาคธุรกิจและภาคประชาชนศรัทธาและปฏิบัติตาม

โอกาสทางธุรกิจขุมใหญ่จะเกิดขึ้นจากการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมซึ่งภาคเอกชนควรจะทำตามแทนที่จะต่อต้านหรือขัดขวาง

ขณะเดียวกัน การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมก็ต้องให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม จำเป็นต้องให้ประชาชนสนับสนุนการเปลี่ยนกรอบการทำงานโดยการตอบสนองด้วยการยอมรับโดยส่วนรวมในเชิงบวกและตระหนักถึงประโยชน์ของการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตโดยมุ่งเป้าหมายไปที่คุณภาพชีวิตมากกว่าปริมาณของการบริโภค

รัฐบาลจะต้องส่งเสริมสำนึกแห่งการมองไปข้างหน้าระหว่างข้าราชการและประชาชนทั่วไปอย่างกระตือรือร้นเพื่อนำไปสู่การสนับสนุนทางการเมืองเพื่อให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำ

นโยบายทางสังคมที่ครอบคลุมจะต้องทำงานสอดประสานไปกับการปฏิรูปไปสู่เศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ในระยะยาว เศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมจะสามารถสร้างผลลัพธ์ที่ดีกว่าในแง่ของการลดความยากจนเพราะเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมจะช่วยเพิ่มโอกาสในการเติบโต ลดความเปราะบางของระบบเศรษฐสังคมต่อวิกฤตการณ์ภายนอก ตลอดจนจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่สร้างให้ระบบต่างๆ มีความแข็งแรงอย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม ไม่สามารถรับประกันได้ว่าต้นทุนและผลประโยชน์ของการปฏิรูปจะกระจายตัวไปในที่สุด ฉะนั้น จึงถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งยวดที่การเปลี่ยนแปลงระบบไปสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจะต้องได้รับการสนับสนุนโดยการใช้นโยบายทางสังคมที่ครอบคลุมทุกด้านซึ่งทำให้มั่นใจได้ถึงการกระจายต้นทุนและผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม

ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเริ่มลงมือปฏิบัติแล้ว

ประเทศจีนได้นำมาตรการหลายอย่างมาใช้เพื่อการพัฒนาเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมตั้งแต่ปี 2005 และประสิทธิภาพด้านทรัพยากรและพลังงานก็มีความโดดเด่นขึ้นอย่างอย่างเห็นได้ชัดทั้งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 และ 12 ปี 2008 ประเทศอินเดียนำแผนปฏิบัติการแห่งชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงด้านสิ่งแวดล้อมมาใช้โดยรวมเอามาตรการหลากหลายด้านเข้าไว้ด้วยกันซึ่งรวมถึงพันธกิจแห่งชาติ 8 ข้อซึ่งมุ่งเน้นไปที่พลังงานหมุนเวียน ประสิทธิภาพด้านพลังงาน เทคโนโลยีสะอาด การขนส่งสาธารณะ ประสิทธิภาพด้านทรัพยากร และมาตรการจูงใจด้านภาษี ประเทศคาซัคสถานนำองค์ประกอบของการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนของชาติตั้งแต่ปี 2007 และใช้กลยุทธ์เพื่อการพัฒนาสีเขียว Zhasyl Damu (Green Development) 2030 ประเทศกัมพูชาเองก็พัฒนาแผนกลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแห่งชาติในปี 2010

สาธารณรัฐเกาหลีแถลงการดำเนินการที่ครอบคลุมเพื่อมุ่งไปสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในปี 2008 ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐเกาหลีประกาศให้การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำเป็นวิสัยทัศน์แห่งชาติของประเทศที่จะต้องปฏิบัติในช่วง 60 ปีต่อจากนี้ไป จากนั้นได้มีการริเริ่มกลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (National Green Growth Strategy) ซึ่งประกอบด้วยแผนระยะกลาง 5 ฉบับซึ่งถูกนำไปใช้โดยสถาบันที่ให้ความร่วมมือ กล่าวคือ the Presidential Committee on Green Growth ภายใต้กรอบการทำงานตามกฎหมายในชื่อพระราชบัญญัติกรอบการทำงานว่าด้วย คาร์บอนต่ำและการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Framework Act on Low Carbon, Green Growth)

การลงมือปฏิบัติร่วมกันเป็นหมู่คณะจะทำให้เกิดผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดได้

การทำให้ศักยภาพของการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่แฝงอยู่เป็นจริงขึ้นมานั้นจำเป็นต้องอาศัยการลงมือปฏิบัติร่วมกันเป็นหมู่คณะ การเปลี่ยนแปลงระบบย่อมทำให้เกิดความเสี่ยงและความไม่แน่นอนอย่างเลี่ยงไม่ได้ และบางประเทศก็อาจไม่อยากจะเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้สร้างความเปลี่ยนแปลง การลงมือปฏิบัติร่วมกันเป็นหมู่คณะและความเป็นพันธมิตรจะช่วยลดความเสี่ยงและความไม่แน่นอนลงได้ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยโอบอุ้มการเปลี่ยนผ่านไปสู่เศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมด้วย

มีการตระหนักถึงความจำเป็นของความร่วมมือในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิกว่าด้วยการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในการประชุม MCED-5 ในปี 2005 ซึ่งได้มีการริเริ่มโครงการ Seoul Initiative on Green Growth และในปี 2010 การประชุม MCED-6 ที่ประเทศคาซัคสถานก็ได้มีการเน้นถึงความจำเป็นของความร่วมมือระดับนานาภูมิภาคจนเกิดเป็น Astana Green Bridge Initiative ขึ้นเพื่อเชื่อมโยงยุโรป เอเชีย และแปซฟิกเข้าด้วยกันผ่านการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ภูมิภาคนี้จะต้องเร่งให้เกิดการริเริ่มดังกล่าวให้ได้ในเร็ววัน

ความเป็นพันธมิตรในระดับโลกถือเป็นสิ่งจำเป็นเร่งด่วน

แม้ว่ากรอบกระบวนทัศน์ด้านนโยบายเพื่อการเปลี่ยนแปลงระบบจะถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการปรับเปลี่ยนไปสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ทว่าประเทศกำลังพัฒนาก็ยังต้องการแรงสนับสนุนทางด้านการเงิน ด้านเทคโนโลยี และการสร้างขีดความสามารถเพื่อที่จะเริ่มกระบวนการเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม จึงจำเป็นต้องมีความเป็นพันธมิตรระดับโลกอย่างเร่งด่วนเพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถนำนโยบายและแผนริเริ่มเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไปประยุกต์ใช้ได้จนช่วยให้เป้าหมายด้านการพัฒนาของแต่ละประเทศบรรลุผลสำเร็จได้ การประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาอย่างยั่งยืน (United Nations Conference on Sustainable Development, Rio+20) ถือเป็นโอกาสครั้งสำคัญที่จะทำให้แผนนี้ประสบความสำเร็จ

ในฐานะผู้บุกเบิกแนวคิดนี้ เอเชียแปซิฟิกสามารถขับเคลื่อนให้เกิดการอภิปรายในวงกว้างขึ้นพร้อมทั้งจัดวาระการประชุมระดับโลกว่าด้วยเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและการเติบโตทางธุรกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมได้ การจะทำเช่นนี้จะต้องอาศัยการเสริมสร้างการแสดงความคิดเห็นและความเป็นผู้นำของเอเชียแปซิฟิกที่สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งภูมิภาคนี้ได้เป็นหัวหอกสำคัญของความเป็นพันธมิตรดังกล่าวในระดับภูมิภาคแล้วโดยผ่านโครงการริเริ่มมากมาย เช่น ความเป็นพันธมิตรด้านสภาพภูมิอากาศแห่งเอเชียตะวันออก (East Asia Climate Partnership) ของสาธารณรัฐเกาหลีและสถาบัน Global Green Growth Institute

แผนกลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำสำหรับภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

แนวคิดการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไม่ได้เกิดขึ้นมาจากทฤษฎีทางเศรษฐกิจ แต่เป็นวิสัยทัศน์ที่ผู้กำหนดนโยบายพยายามผลักดันเพื่อที่จะหาวิธีที่นำไปใช้ได้จริงเพื่อทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นไปในแนวทางเดียวกับความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม จนถึงปัจจุบัน ยังไม่มีประเทศใดที่ปฏิบัติตามแนวทางเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีตัวอย่างที่ดีในบางประเทศ แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นประเทศอุตสาหกรรมและอยู่ในขอบเขตที่จำกัด ปัจจุบันยังไม่มีการตั้งทฤษฎีหรือข้อกำหนดทางเศรษฐกิจเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด

แม้ว่าหลายๆ ประเทศในภูมิภาคนี้จะได้พยายามดำเนินตามนโยบายหลายๆ ด้านแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่มีพิมพ์เขียวอันใดอันหนึ่งโดยเฉพาะที่ครอบคลุมทุกด้านที่ให้แนวทางได้ว่าจะดำเนินตามแนวทางเพื่อการเติบโตเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมได้อย่างไร

แผนกลยุทธ์นี้มีเป้าหมายที่จะขจัดช่องว่างดังกล่าวนี้โดยการเสนอทางเลือกด้านนโยบายที่ครอบคลุมและกลยุทธ์เชิงปฏิบัติที่จำเป็นให้กับผู้กำหนดนโยบายในภูมิภาคนี้เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบที่รองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำ

5 แนวทางสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำ

ในการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมนั้นไม่มีวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งตายตัวที่เหมาะสมสำหรับทุกพื้นที่ สภาพสังคมและเศรษฐกิจตลอดจนการจัดลำดับความสำคัญทางการเมืองในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกันออกไป ด้วยเหตุนี้ กลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในแต่ละประเทศจึงต้องแตกต่างกันไปเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ในนโยบายก็มีปัจจัยหลายๆ ด้านที่สอดคล้องกันซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงระบบซึ่งจำเป็นต่อการการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมซึ่งควรจะเป็นแกนหลักของกลยุทธ์การการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมใดๆ ได้

แผนกลยุทธ์นี้เป็นการกำหนด 5 แนวทางในการขับเคลื่อนไปสู่การเปลี่ยนแปลงระบบเพื่อให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำ อันได้แก่

1. การปรับปรุงคุณภาพของการพัฒนาให้ดีขึ้นและเพิ่มการเติบโตสุทธิให้มากที่สุด
2. การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างที่มองไม่เห็นของเศรษฐกิจ ได้แก่ การขจัดช่องว่างระหว่างประสิทธิภาพเชิงเศรษฐกิจและประสิทธิภาพเชิงนิเวศให้หมดไป
3. การเปลี่ยนโครงสร้างที่มองเห็นได้ของเศรษฐกิจ ได้แก่ การวางแผนและออกแบบโครงสร้างพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจ
4. การเปลี่ยนสีเขียวให้กลายเป็นโอกาสทางธุรกิจ
5. การสร้างกลยุทธ์การพัฒนาการปล่อยคาร์บอนต่ำและทำให้บรรลุผล

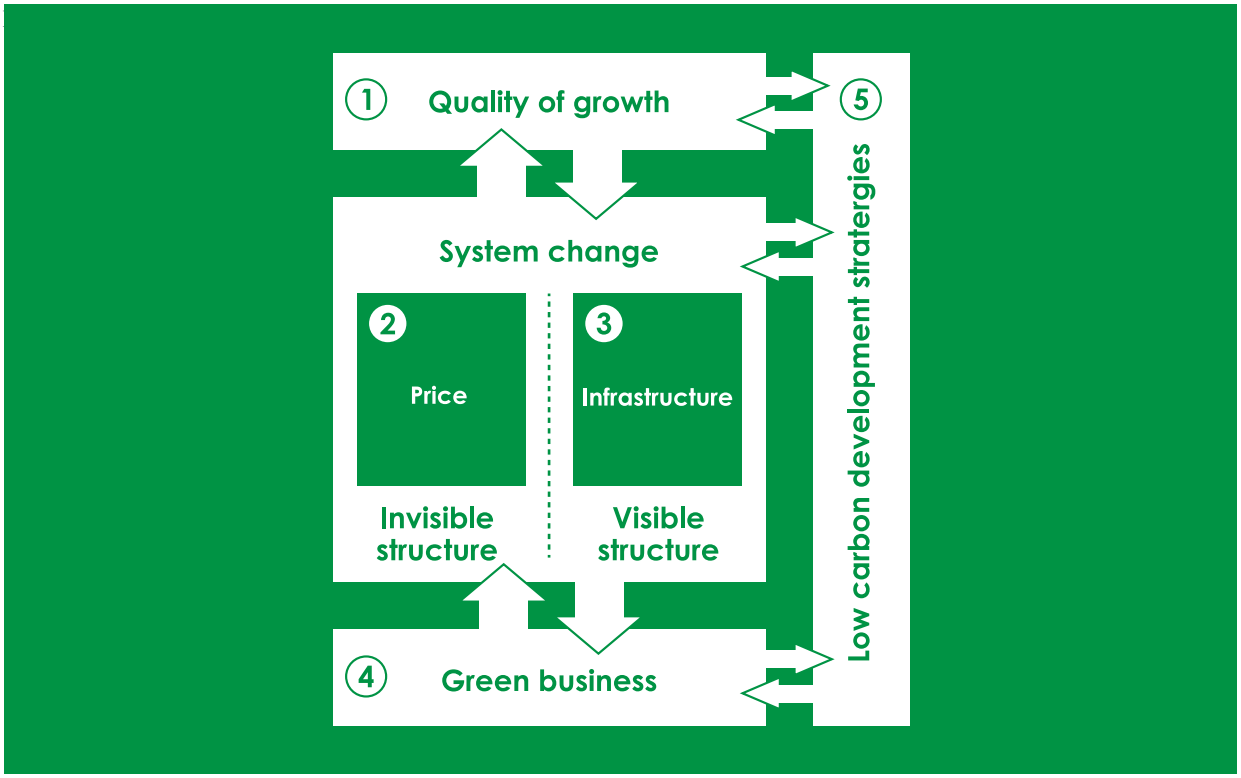

แนวทางที่ 1 การปรับปรุงคุณภาพการเติบโตให้ดีขึ้นและเพิ่มการเติบโตสุทธิให้มากที่สุด

การมุ่งเน้นเฉพาะการเพิ่มปริมาณการเติบโตให้มากที่สุดเพียงอย่างเดียวจะลดทอนโอกาสที่จะเป็นการเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกทั้งประเทศอุตสาหกรรมและประเทศกำลังพัฒนาจำเป็นจะต้องเปลี่ยนจากกระบวนทัศน์ทางเศรษฐกิจแห่งการเพิ่มการผลิตให้มากที่สุด (ตามที่วัดจากจีดีพี) ตามที่ปฏิบัติกันเรื่อยมาสิ่งที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์โลก ณ ปัจจุบันก็คือการรักษาทรัพยากร ดังนั้น การเติบโตในอนาคตจึงเป็นกระบวนทัศน์ใหม่สำหรับการพัฒนาที่มุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงคุณภาพของการเติบโต โดยเฉพาะในด้านเศรษฐกิจ สังคม และนิเวศเศรษฐกิจของรูปแบบการเติบโต การสร้างการจ้างงาน ความยืดหยุ่นทางเศรษฐกิจ ความเป็นองค์รวมทางสังคม และความยั่งยืนเชิงนิเวศเศรษฐกิจ ถือเป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับเศรษฐกิจในการทำให้เกิดคุณภาพการเติบโตที่ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจรูปแบบใดก็ตาม

รูปแบบการเติบโตของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้แสดงให้เห็นถึงคุณภาพทางเศรษฐกิจ ทางสังคม และทางนิเวศที่แตกต่างกัน ประเทศที่มีรายได้เฉลี่ยต่อบุคคล (per capita income) ในระดับเดียวกันก็แสดงถึงรอยเท้านิเวศ (ecological footprint), ระดับการเชื่อมแน่นทางสังคม (social cohesion) และระดับความยืดหยุ่นทางเศรษฐกิจ (economic resilience) ที่แตกต่างกัน

หลายประเทศมีการเคลื่อนไหวที่ไปไกลกว่ากระบวนทัศน์ที่มุ่งเน้นแต่จีดีพีเพียงอย่างเดียวโดยมองกลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจด้วยมุมมองที่สมดุลและยั่งยืนมากยิ่งขึ้นในการมองกลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ ยกตัวอย่างเช่นประเทศจีนเป็นต้น หลังจากเติบโตอย่างรวดเร็วมาหลายทศวรรษ ในปัจจุบัน คุณภาพของการเติบโตได้รับการพิจารณาว่ามีความสำคัญกว่าความเร็วและเป้าหมายที่อยู่ในรูปของปริมาณเพียงอย่างเดียวโดยหันมาเริ่มให้ความสำคัญกับความคุ้มค่าในการใช้พลังงานและทรัพยากรรวมทั้งการลดมลภาวะทางอากาศและประเทศอินเดียก็บูรณาการคุณค่าเชิงนิเวศเข้าเป็นส่วนหนึ่งของบัญชีประชาชาติของประเทศเช่นเดียวกัน

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมคือการพยายามปรับปรุงคุณภาพของรูปแบบการเติบโตเชิงนิเวศและเชิงเศรษฐกิจ ให้ดีขึ้นโดยการลดความสูญเสียเชิงนิเวศและความสูญเสียเชิงเศรษฐกิจที่แฝงอยู่ให้เหลือน้อยที่สุด

ราคาประจำปี (current market price) ไม่ได้นำเอามูลค่าทางสังคมและมูลค่าเชิงนิเวศเศรษฐกิจของการบริโภคและการผลิตเข้ามาคิดคำนวณด้วย ซึ่งการที่เป็นเช่นนี้ทำให้เกิดความสูญเสียที่เพิ่มมากขึ้นซึ่งไม่ได้สะท้อนอยู่ในจีดีพีหรือสถิติอื่นๆ ของการเติบโตทางเศรษฐกิจ หากต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับมลภาวะและความเสื่อมโทรมด้านสิ่งแวดล้อม หรือต้นทุนด้านโอกาสทางเศรษฐกิจที่สูญเสียไป เช่น การจราจรที่แออัด ถูกนำมาใช้เป็นตัวแปรด้วย การเติบโตสุทธิที่แท้จริงก็มักจะต่ำกว่าอัตราการเติบโตของจีดีพีที่คำนวณไว้

กลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสามารถทำให้การเติบโตสุทธิขยายตัวมากที่สุดโดยการลดความสูญเสียเชิงเศรษฐกิจู่ (ความสูญเสียของจีดีพี) ที่เป็นตัวบ่อนทำลายมนุษย์ ทุนทางธรรมชาติและทางสังคมให้เหลือน้อยที่สุด

นอกจากนี้ กลยุทธ์เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมยังสามารถทำให้เกิดการเติบโตมากขึ้นในระยะยาวผ่านทางนวัตกรรมและผลประโยชน์ด้านประสิทธิภาพที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงระบบ

คุณภาพของการเติบโตเป็นแนวคิดที่กว้างไกลมากไปกว่าความคิดเรื่องการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียว คุณภาพของการเติบโตให้พื้นฐานทางความคิดและทำให้การดำเนินการเพื่อให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีความเข้มแข็ง การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนทัศน์ของนโยบายโดยรวมในการปรับปรุงคุณภาพเชิงนิเวศ คุณภาพเชิงสังคม และคุณภาพเชิงเศรษฐกิจของการเติบโตให้ดีขึ้น ภาพรวมของคุณภาพของการเติบโตจะต้องดำเนินไปอย่างบูรณาการร่วมกับการวางแผนด้านการพัฒนาด้านเศรษฐสังคม นอกจากนี้จำเป็นจะต้องพัฒนาและปรับปรุงวิธีที่จะกำหนดและวัดความสูญเสียของจีดีพีที่แฝงอยู่ให้ดีขึ้นอีกด้วย

แนวทางที่ 2 การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างที่มองไม่เห็นของเศรษฐกิจ ได้แก่ การขจัดช่องว่างระหว่างประสิทธิภาพเชิงเศรษฐกิจและประสิทธิภาพเชิงนิเวศให้หมดไป

โครงสร้างของเศรษฐกิจที่อมงไม่เห็นประกอบไปด้วยปัจจัยหลายๆ ประการที่ส่งผลต่อรูปแบบการทำงานของเศรษฐกิจซึ่งปัจจัยเหล่านี้รวมไปถึงโครงสร้างของราคาตลาด วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียม ระบอบการปกครอง ข้อบังคับและมาตรฐานต่างๆการเปลี่ยนแปลงระบบต่างๆ เพื่อให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจำเป็นต้องอาศัยการวางแนวทางแก้ไขใหม่ให้กับปัจจัยเหล่านี้เพื่อมุ่งสู่การมีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเปลี่ยนแปลงระบบเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการประสานงานเชิงลึกระหว่างรัฐบาลส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น นอกจากนี้ แผนและเป้าหมายในระยาวก็มีความสำคัญเนื่องจากเป็นการช่วยลดความไม่แน่นอนสำหรับภาคธุรกิจตลอดจนช่วยกระตุ้นการลงทุนด้วย

อย่างไรก็ตาม ปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือการยอมให้ราคาสะท้อนต้นทุนที่แท้จริงของการผลิตและการบริโภค ซึ่งจำเป็นต้องใช้เครื่องมือทางบัญชี เช่น ภาษีและเงินสนับสนุน สิ่งที่ท้าทายก็คือการนำมาตรการแทรกแซงต่างๆ ดังกล่าวมาใช้ในลักษณะที่จะไม่ส่งผลกระทบต่อคนจนหรือบั่นทอนความสามารถในการแข่งขันและจะต้องเป็นที่ยอมรับในทางการเมือง

การปฏิรูปภาษีเพื่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Tax Reform: ETR) และการปฏิรูปการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Fiscal Reform: EFR) ที่ได้รับการออกแบบอย่างเหมาะสมจะทำให้แนวทางนี้บรรลุผลสำเร็จได้และเกิดผลประโยชน์เป็นสองต่อ กล่าวคือ ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่ลดน้อยลงและความเติบโตและการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น

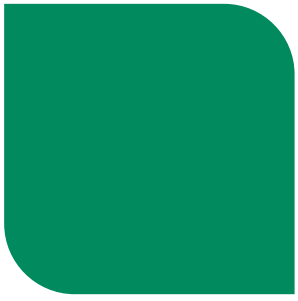

ETRทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนภาระด้านภาษีจากการจัดเก็บโดยอิงจากแรงงานและรายได้ไปเป็นการอิงจากกิจกรรมที่ทำลายสิ่งแวดล้อม เช่น การใช้ทรัพยากรหรือมลภาวะ ข้อเสนอนี้ยึดตามหลักการเรื่องความเป็นกลางของรายได้ (revenue neutrality) ETR สามารถทำให้เกิดผลประโยชน์สองต่อได้ กล่าวคือ การสร้างงานและความเติบโตมากขึ้นในขณะที่การบริโภคทรัพยากรและมลภาวะลดน้อยลง

การปรับโครงสร้างของราคาตลาดโดยการใช้มาตรการETR และ EFR จะสามารถขจัดช่องว่างระหว่างประสิทธิภาพเชิงนิเวศและประสิทธิภาพเชิงเศรษฐกิจให้หมดไปได้

ปัญหาที่วิตกกันว่า ETR จะส่งผลกระทบในแง่ลบต่อความสามารถในการแข่งขัน(competitiveness)และความยากจน ทั้งยังกังวลว่าสมมติฐานเรื่องประโยชน์สองต่อจะไม่ส่งผลในวงกว้าง อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างของประเทศที่ได้ลองนำ ETR ไปใช้แสดงผลลัพธ์ในเชิงบวกและพิสูจน์ว่า ETR สามารถแก้ไขผลกระทบด้านความสามารถในการแข่งขันและผลกระทบด้านความถดถอยของรายได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แม้ว่าถึงเวลานี้จะได้มีการนำ ETR ไปลองใช้ในประเทศในแถบยุโรปเป็นส่วนใหญ่ก็ตาม แต่ก็เป็นไปได้ที่จะนำ ETR มาใช้ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ซึ่งการวิเคราะห์ของ ESCAP ชี้ว่าการจัดเก็บภาษีคาร์บอนจะเป็นมาตรการที่ได้ผลในการลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ของภูมิภาคนี้ โดยจะลดปริมาณการปล่อยคาร์บอนจากประเทศกำลังพัฒนาได้มากที่สุดและยังจะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจหากมีการนำมาตรการด้านสรรพากรไปใช้เพื่อลดภาษีแรงงาน ภาษีเงินได้นิติบุคคล หรือภาษีการบริโภค

หากประเทศในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกนำ ETR ไปใช้แค่เพียงภูมิภาคเดียว การปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ทั่วโลกอาจลดลงได้มากถึงร้อยละ 7.86 ภายในปี 2020

ETR ทำให้ประเทศกำลังพัฒนามีโอกาสพัฒนาระบบภาษีของประเทศโดยอิงตามทรัพยากรและมลภาวะแทนที่จะอิงตามรายได้ วิธีนี้จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาดำเนินไปสู่แนวทางการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพด้านทรัพยากรยิ่งขึ้น

แนวทางที่ 3 การเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจที่มองเห็นได้ กล่าวคือ การวางแผนและออกแบบโครงสร้างพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจ

หากใช้ราคามาเป็นปัจจัยในการเปลี่ยนแปลงการออกแบบโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพคงต้องใช้เวลานานมาก เมื่อมีอายุการใช้งานนาน โครงสร้างพื้นฐานก็จะ “ถูกพันธนาการ” อยู่กับลักษณะของการออกแบบ อย่างไม่มีทางเลือก หากการออกแบบนั้นๆ มีการปล่อยคาร์บอนในปริมาณมากหรือ ทำลายสิ่งแวดล้อมในธรรมชาติก็ย่อม ทำให้เกิดความสูญเสียต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม หากการวางแผนและการออกแบบโครงสร้างพื้นฐานมีการนำหลักเกณฑ์เรื่องประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจเข้าไปพิจารณา ด้วยก็จะเป็นการตอบสนองต่อความต้องการทั้งของการเติบโตทางเศรษฐกิจ การรักษาสิ่งแวดล้อม และสังคมโดยรวม

ความตึงเครียดด้านคาร์บอนและประสิทธิภาพด้านพลังงานในอนาคตขึ้นอยู่กับรูปแบบของโครงสร้างพื้นฐานที่เราออกแบบและลงทุนในปัจจุบันเป็นสำคัญ

การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานใหม่ๆ ที่มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจและการจำลองรูปแบบเดิมๆ ของโครงสร้างพื้นฐานเก่ามอบโอกาสครั้งสำคัญให้กับการเติบโตทางเศรษฐกิจ การขยายการจ้างงาน และการทำให้เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) บรรลุผลสำเร็จ

เครื่องมือเชิงนโยบายในการประเมินทางเลือกของโครงสร้างพื้นฐานจำเป็นต้องบูรณาการแนวคิดเรื่องประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจในแง่วัฏจักรชีวิต ยกตัวอย่างเช่น ในการประเมินโครงการด้านการคมนาคม เช่น ทางหลวง จะต้องไม่ลืมพิจารณาเรื่องการบริโภคพลังงานและการปล่อยคาร์บอนที่เกิดขึ้นจากการใช้ทางหลวงดังกล่าวด้วย

เรามีเครื่องมือที่มีประโยชน์และกลไกอยู่แล้ว เช่น การประเมินสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ การประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม การประเมินวัฏจักรชีวิต และการประเมินเชิงบูรณาการอื่นๆ แต่ก็มักจะไม่นำเครื่องมือและกลไกเหล่านมาใช้หรือหากนำมาใช้ก็ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ การทำให้โครงสร้างพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจบรรลุผลสำเร็จนั้นจำเป็นต้องทำให้การใช้เครื่องมือและกลไกเหล่านี้มีความแข็งแรงยิ่งขึ้น

การเปลี่ยนไปสู่โครงสร้างพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยต่างๆ ดังนี้

- พื้นที่เขตเมือง ที่จะต้องวางแผนและออกแบบให้มีความกะทัดรัดและมีพื้นที่ให้เดินได้ โดยการผสมผสานการใช้ประโยชน์พื้นที่รวมทั้งเสริมสร้างพื้นที่สาธารณะและพื้นที่สีเขียว

  ภูมิภาคนี้กำลังประสบกับความเป็นเมืองอย่างรวดเร็ว การเติบโตเป็นเมืองอย่างไร้ทิศทางและการพัฒนาโดยยึดรถเป็นศูนย์กลางกำลังทำให้ความน่าอยู่และความยั่งยืนของการเป็นเมืองที่ดีต่อสุขภาพมีความเสี่ยง ไม่ว่าเมืองจะมีขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ก็จำเป็นต้องเปลี่ยนไปสู่การพัฒนาเป็นเมืองที่มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจ

- ระบบการคมนาคม ที่จะต้องเปลี่ยนจากการให้ความสำคัญกับถนนไปเน้นที่ระบบรางโดยมีการลงทุนในระบบการคมนาคมสาธารณะและควบคุมการใช้รถส่วนตัวให้มากกว่าที่เป็นอยู่

  ภูมิภาคนี้กำลังประสบกับการเป็นเมืองเครื่องยนต์อย่างรวดเร็ว ระบบการคมนาคมที่มีรถยนต์เป็นศูนย์กลางนำไปสู่ต้นทุนแฝงต่างๆ เช่น ความแออัดเรื้อรัง การบริโภคพลังงาน การปล่อยก๊าซคาร์บอน มลพิษทางอากาศ และอุบัติเหตุทางจราจร ซึ่งยิ่งเพิ่มจีดีพีของประเทศให้ทวีขึ้นมากกว่าร้อยละ 10 การเปลี่ยนไปสู่การเคลื่อนที่อย่างยั่งยืนจึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างเร่งด่วน

- อาคารที่มีอยู่เดิมจะต้องได้รับการปรับปรุงประสิทธิภาพของอาคารให้ดีขึ้นอย่างยั่งยืน และการออกแบบอาคารที่สร้างใหม่ก็จะต้องเป็นไปตามมาตรฐานอาคารที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (green building standards)

  อาคารต่างๆ บริโภคพลังงานมากถึงร้อยละ 40 การปรับปรุงประสิทธิภาพของอาคารให้ดีขึ้นจะช่วยลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์อีกทั้งยังช่วยลดปริมาณพลังงานที่ถูกใช้ไปได้อีกด้วย

- ระบบพลังงาน จะต้องมีการปรับปรุงประสิทธิภาพในการบริโภคเชื้อเพลิงซากดึกดำบรรพ์ให้ดีขึ้น ขยายส่วนแบ่งของแหล่งพลังงานหมุนเวียนให้มากขึ้นและโอบอุ้มเทคโนโลยีแห่งอนาคต

  ในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิก ผู้คนกว่า 675 ล้านคนไม่สามารถเข้าถึงบริการด้านพลังงานสมัยใหม่ได้ การขยายส่วนแบ่งของแหล่งพลังงานหมุนเวียนให้มากขึ้นโดยใช้ระบบการกระจายอำนาจและวิธีการแบบผสมผสาน ตลอดจนการพัฒนาระบบพลังงานคาร์บอนต่ำจะช่วยตอบสนองต่อความต้องการนี้ได้ จึงเป็นการลดความไม่เท่าเทียมอย่างหนึ่งของสังคมลง

- น้ำ โครงสร้างพื้นฐานจะต้องเน้นไปที่การพัฒนาที่มีความอ่อนไหวเรื่องน้ำและมีผลกระทบน้อยโดยอิงตามการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำและการบริหารจัดการน้ำฝนแบบกระจายอำนาจ

  ความสามารถเข้าถึงแหล่งน้ำต่อประชากรในเอเชียแปซิฟิกมีระดับต่ำเป็นอันดับที่สองของโลกเนื่องจากมีจำนวนประชากรมาก นอกจากนั้น ยังเป็นผลมาจากการใช้น้ำผิดวัตถุประสงค์และการใช้เกินจำเป็นด้วย ระบบการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำแบบกระจายอำนาจจะช่วยให้ทรัพยากรน้ำมีความมั่นคงได้ ตลอดจนป้องกันปัญหาน้ำท่วมและช่วยฟื้นระบบนิเวศได้หากได้รับการจัดการที่ดี

- ขยะจะถูกเปลี่ยนจากการเป็นต้นทุน (ภาระ) มาเป็นทรัพยากร และการบริหารจัดการขยะจะต้องให้ความสำคัญกับการบำบัดที่แหล่งที่มาของขยะและการรีไซเคิลเป็นอันดับแรก

  การขยายตัวเป็นเมืองอย่างรวดเร็วและการเติบโตทางเศรษฐกิจได้ส่งผลต่อปริมาณขยะซึ่งเติบโตไปในทิศทางเดียวกัน และเทศบาลเมืองทั้งหลายต่างพบว่ากำจัดได้ยากมากขึ้นทุกทีและใช้งบประมาณส่วนมากไปเพื่อการนี้ การลดปริมาณขยะที่ต้องกำจัดที่โรงขยะเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง การนำทรัพยากรจากขยะมาใช้ใหม่ด้วยการรีไซเคิล การนำมาทำปุ๋ย และการเปลี่ยนขยะเป็นพลังงานสามารถแก้ปัญหาเรื่องขยะให้ลดลงได้และยังเป็นการสร้างงานสร้างรายได้อีกด้วย

แนวทางที่ 4 การพลิกสีเขียวให้กลายเป็นโอกาสทางธุรกิจ

การทำให้เศรษฐกิจเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมนั้นจำเป็นต้องมีโครงสร้างพื้นฐานทั้งที่สร้างใหม่และที่ได้รับการยกระดับขึ้น ต้องทำให้อุตสาหกรรมต่างๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันรวมทั้งการสร้างอุตสาหกรรมใหม่ๆ เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตลอดจนจะต้องมีสินค้าและบริการที่ดีขึ้น ภาคธุรกิจจะต้องยังมีกำไรจากการเปลี่ยนแปลงนี้ แต่รัฐบาลจะต้องสร้างเงื่อนไขที่จะทำให้ภาคธุรกิจสามารถเติบโตในเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมได้

รัฐบาลแต่ละประเทศต้องทำให้ช่องว่างระหว่างต้นทุนระยะสั้นกับผลประโยชน์ในระยะยาวหมดไป ตลอดจนลดความไม่แน่นอนและความเสี่ยงสำหรับนักลงทุนให้น้อยลง รัฐบาลจะต้องสร้างตลาดขึ้นมารองรับสินค้าและบริการด้านสิ่งแวดล้อม

การจะทำเช่นนี้ได้จำเป็นต้องมีเครื่องมือทั้งทางด้านข้อบังคับ ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเงิน และด้านข้อมูลโดยเฉพาะ ที่จะทำให้ราคาตลาดสามารถสะท้อนต้นทุนพลังงานและทรัพยากรธรรมชาติที่แท้จริงได้ การใช้การระดมทุนโดยรัฐอย่างมีกลยุทธ์เพื่อจัดข้อกับการลงทุนของภาคเอกชน การทำให้การดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างของรัฐเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา การส่งเสริมความโปร่งใส (โดยใช้การรายงานด้านสิ่งแวดล้อม) รวมทั้งความตระหนักของผู้บริโภค (โดยใช้ฉลากเขียว – eco labeling) และการกำหนดข้อบังคับที่โปร่งใสและสามารถคาดหมายได้ในระยะยาว (เป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจก) และการให้เวลานานพอที่จะให้ภาคธุรกิจได้ปรับตัว

การพลิกสีเขียวเป็นโอกาสทางธุรกิจควรทำตามยุทธศาตร์การดำเนินการ 3 ประสานคือ

- การทำให้อุตสาหกรรมที่มีอยู่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การทำเช่นนี้จะเป็นการกระตุ้นให้อุตสาหกรรมต่างๆ ใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยการทำให้สารพิษค่อยๆ ลดลง การทดแทนเชื้อเพลิงซากดึกดำบรรพ์ด้วยแหล่งพลังงานหมุนเวียน การปรับปรุงสภาพด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ผู้ผลิตมีความรับผิดชอบมากขึ้น และการลดความเสี่ยงโดยรวมสำหรับสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ ยังต้องให้รัฐบาลส่งเสริมการผลิตที่สะอาดขึ้น การเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันของอุตสาหกรรมกับวิธีการ 3R (Reduce, Reuse, Recycle)

- การส่งเสริมสินค้าและบริการใหม่ๆ ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมอบโอกาสให้อุตสาหกรรมใหม่ๆ ได้เกิดขึ้น ยกตัวอย่างเช่น การเสริมสร้างระบบพลังงานทำให้เกิดโอกาสในการพัฒนาอุตสาหกรรมพลังงานหมุนเวียน ตลอดจนเทคโนโลยีเพื่ออนาคต เช่น โครงข่ายไฟฟ้าอัจริยะ (smart grid) การขยายตัวของเทคโนโลยีเหล่านี้สามารถสร้างตลาดให้กับสินค้าอื่นๆ ได้ เช่น มาตรวัดไฟฟ้าอัจฉริยะ (smart meter) และเครื่องใช้ไฟฟ้าอัจฉริยะ (smart appliances) เป็นต้น การผลักดันไปสู่การเคลื่อนตัวอย่างยั่งยืนยังมอบโอกาสในการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใกล้เคียงกับเทคโนโลยีใหม่ด้วย เช่น รถยนต์ไฟฟ้า เป็นต้น การทำให้เศรษฐกิจเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมจำเป็นต้องอาศัยบริการใหม่ๆ ยกตัวอย่างเช่น การผลักดันให้เกิดประสิทธิภาพด้านพลังงานสามารถมอบโอกาสให้กับบริษัทผู้ให้บริการด้านพลังงาน (ESCOs) เป็นต้น

- การพลิกทุนทางธรรมชาติให้กลายเป็นโอกาสทางธุรกิจ การอนุรักษ์ระบบนิเวศและการลงทุนในทุนทางธรรมชาติทำให้เกิดโอกาสในการสร้างกำไรและการจ้างงาน อุทยานแห่งชาติที่ได้รับการสงวนไว้เพื่อรักษาความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรมดั้งเดิมสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติที่สนใจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ เช่นเมือง Suncheon ในสาธารณรัฐเกาหลี มีการจัดการเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกว่าสามล้านคนต่อปีโดยการเปลี่ยนพื้นที่ชุ่มน้ำในพื้นที่ให้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งสร้างกำไรทางเศรษฐกิจเป็นจำนวนถึง 89 ล้านดอลล่าร์สหรัฐ นอกจากนี้ การทำการเกษตรที่ยั่งยืน เช่น เกษตรอินทรีย์ ยังเป็นการจับคู่ระหว่างความจำเป็นในการรักษาความสมบูรณ์เชิงนิเวศเข้ากับความจำเป็นในการสร้างกำไรอีกด้วย

แนวทางที่ 5 การสร้างและนำกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาคาร์บอนต่ำไปปฏิบัติ

รัฐบาลของประเทศต่างๆในภูมิภาคนี้ต่างตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ขณะเดียวกัน ก็ถือเป็นความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจมีความยั่งยืนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาเศรษฐสังคมและปรับปรุงมาตรฐานการดำรงชีวิตให้ดีขึ้น

การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำเป็นเรื่องของการประสานการรักษาสิ่งแวดล้อมเข้ากับการใช้การดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศในการขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจ การจะทำเช่นนี้จะต้องทำให้การแบ่งเบาภาระเรื่องเปลี่ยนแปลงด้านสภาพภูมิอากาศและการปรับตัวเข้าสู่กระบวนการวางแผนด้านการพัฒนาระดับชาติกลายเป็นกระแสหลัก

มีประเทศต่างๆ ที่เป็นแนวร่วมในการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศและการจัดลำดับความสำคัญในการพัฒนาโดยผ่านการใช้วิธีการที่มีการบูรณาการมากขึ้น ครอบคลุมมากขึ้น สอดคล้องและทำงานร่วมกันได้ดีขึ้นโดยการวางแผนและการนำกลยุทธ์การพัฒนาคาร์บอนต่ำไปใช้มากขึ้นทุกขณะ

เป้าหมายระยะกลางและระยะยาวของกลยุทธ์ ทิศทางการลงทุนในอนาคต การวิจัยและพัฒนาสำหรับนวัตกรรมด้านเทคโนโลยีและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สามารถสร้างโอกาสการเติบโตในหลายๆ ด้าน จำเป็นจะต้องจัดทำรายการสินค้าก๊าซเรือนกระจกแห่งชาติและกระตุ้นให้เข้มแข็งขึ้นในฐานะเครื่องมือที่สำคัญในการสนับสนุนกระบวนการวางแผน ตลอดจนการตรวจดูแนวโน้มการปล่อยของเสียและการลดปริมาณการปล่อยของเสียดังกล่าว

นอกจากนี้ กลยุทธ์เพื่อการพัฒนาด้วยการปล่อยคาร์บอนต่ำยังอาจเป็นฐานให้กับการวางแผนการพัฒนาและการนำแผนปฏิบัติการเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนที่เหมาะสมสำหรับแต่ละประเทศ (Nationally Appropriate Mitigation Actions: NAMAs) ไปปฏิบัติได้ด้วย NAMAs ทำให้ประเทศกำลังพัฒนาเป็นที่รู้จักของนานาประเทศจากการลงมือปฏิบัติอย่างเต็มใจของประเทศเหล่านั้นโดยเป็นไปตามบริบทของแต่ละประเทศ ทั้งยังทำให้มีโอกาสดึงดูดการโอนถ่ายทางการเงินและเทคโนโลยีอีกด้วย การจะทำให้กลยุทธ์นี้สำเร็จได้นั้น จะต้องมีระบบประเมินผล การรายงาน และการตรวจสอบความถูกต้องเพื่อเฝ้าติดตามการปล่อยและการลดการปล่อยคาร์บอนและส่งเสริมความโปร่งใสของกระแสเงิน ตลอดจนความเคลื่อนไหวในการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีที่จัดให้แก่ NAMAs หนึ่งๆ

การทำให้คาร์บอนมีราคาสูงขึ้นโดยการใช้มาตรการภาษีคาร์บอนและแผนการกำหนดเพดานและการแลกเปลี่ยนซื้อขายก๊าซเรือนกระจกเพื่อลดคาร์บอน (cap-and-trade) ถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการทำให้การปล่อยคาร์บอนน้อยลง การลดความเข้มข้นของคาร์บอนและการกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และควรจะนำมาเป็นสิ่งสำคัญพื้นฐานของกลยุทธ์การพัฒนาคาร์บอนต่ำไม่ว่ารูปแบบใดก็ตาม

นอกจากนี้ การส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจเพื่อลดความตึงเครียดด้านคาร์บอนของรูปแบบการเติบโตทางเศรษฐกิจและการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างกระตือรือร้นเพื่อให้เกิดวิถีชีวิตคาร์บอนต่ำก็ควรจะเป็นส่วนสำคัญของกลยุทธ์นี้

ท้ายที่สุด กลยุทธ์การพัฒนาคาร์บอนต่ำจะต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของกระทรวงและภาคส่วนต่างๆ โดยได้รับการผลักดันจากความทุ่มเททางการเมืองในระดับสูงสุด

CO_2
Change
Just Ahead
Threat
Opportunity

วิธีการนำไปปฏิบัติ
การระดมกำลังทั้งด้านการเงิน เทคโนโลยี และการสร้างขีดความสามารถ

การเปลี่ยนราคาตลาดให้สะท้อนต้นทุนทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในการบริโภคทรัพยากร รวมทั้งการมีข้อบังคับที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันจะทำให้การลงทุนของภาคเอกชนและเทคโนโลยีดำเนินไปสู่ทางออกที่มีประสิทธิภาพเชิงนิเวศเศรษฐกิจได้ อย่างไรก็ตาม การบุกเบิกการเปลี่ยนแปลงระบบที่จำเป็นต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการดำเนินการตามแนวทางทั้ง 5 ที่นำเสนอไว้ในแผนกลยุทธ์นี้จำเป็นต้องอาศัยการระดมทรัพยากรทางการเงินที่จำเป็น วางนโยบายเพื่อกระตุ้นการวิจัยและพัฒนา และทำให้มั่นใจได้ว่ามีการพัฒนาขีดความสามารถที่จำเป็น

การระดมทุน

การระดมทุนภาครัฐจะเป็นพื้นฐานในการก้าวกระโดดไปสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม จำนวนเงินทุนจากภาครัฐที่เพียงพอซึ่งได้รับการกำกับดูแลเพื่อเร่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงถือเป็นสิ่งสำคัญนอกจากนี้ยังสามารถ นำเงินทุนจากรัฐบาลไปใช้ต้านทานเงินทุนของภาคเอกชนได้ด้วย กลไกการระดมทุนภาครัฐจะช่วยถ่วงดุลเพื่อเป็นผลดีต่อความสามารถในการทำกำไรซึ่ง ณ ปัจจุบัน ผลตอบแทนจากการลงทุนในโครงการเพื่อความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมยังอยู่ในระดับต่ำ

การระดมทุนเพื่อลดคาร์บอนและกลไกการจ่ายเงินสำหรับบริการระบบนิเวศ (Payment for ecosystem: PES) ยังมีความสำคัญในการพัฒนาคาร์บอนต่ำและการลงทุนในต้นทุนธรรมชาติอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาในต่างประเทศ (Overseas Development Assistance: ODA) ก็ยังคงเป็นแหล่งทุนที่สำคัญต่อประเทศที่มีความต้องการเป็นพิเศษ เช่น ประเทศด้อยพัฒนา ประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่มีพรมแดนติดทะเล และรัฐกำลังพัฒนาในเกาะขนาดเล็ก และไม่สามารถเน้นบทบาทในการปรับเปลี่ยนไปสู่เศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมได้เพียงพอ

เทคโนโลยี

การทำให้ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมบรรลุผลสำเร็จได้นั้นจะต้องอาศัยการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านนโยบายสาธารณะ กลยุทธ์ทางธุรกิจ และพฤติกรรมส่วนบุคคล นอกจากนี้ยังต้องมีเทคโนโลยีที่ดีกว่าในปัจจุบันอีกด้วย เทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมไม่เพียงแต่จะปรับปรุงคุณภาพทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ทางสังคม และทางนิเวศเศรษฐกิจของการเติบโตทางเศรษฐกิจให้ดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังจะช่วยขับเคลื่อนให้การเติบโตอีกด้วย

แม้ว่าในปัจจุบันการถ่ายโอนเทคโนโลยีจะเป็นหัวใจสำคัญของภาคเอกชนก็ตาม แต่ภาคเอกชนก็ต้องเชื่อมั่นในอิทธิพลเชิงรุกของการเติบโตทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การวิจัยที่มีการระดมทุนอย่างเปิดเผยจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อเศรษฐกิจเป็นอย่างมากทั้งโดยตรงและโดยอ้อมดังที่การปฏิวัติเขียวสามารถทำได้ อย่างไรก็ตาม การวิจัยและพัฒนาเกี่ยวกับเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในหลายประเทศของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ณ ปัจจุบันก็ยังคงอยู่ในระดับที่ต่ำมาก หากภูมิภาคนี้ต้องสร้างความก้าวหน้าที่เร็วขึ้นก็หมายความว่าประเทศอุตสาหกรรมก็จำเป็นจะต้องเพิ่มการลงทุนให้มากขึ้น

หลายๆ ประเทศในภูมิภาคนี้ก็จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือในการขยายตัวของเทคโนโลยีด้านพลังงานสะอาดและควรจะสามารถพึ่งพาความร่วมมือทั้งในระดับภูมิภาคและระดับนานาชาติได้มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

การสร้างขีดความสามารถ

นอกจากนี้ การเปลี่ยนไปสู่เศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและคาร์บอนต่ำยังต้องทำงานสอดประสานไปกับนโยบายและโครงการต่างๆ เพื่อสร้างขีดความสามารถที่จำเป็นในระดับต่างๆ ด้วย อันดับแรกคือความจำเป็นในการสร้างทักษะเชิงสถาบันและขีดความสามารถด้านอื่นๆ ในหลายๆ ระดับให้แก่รัฐบาลในระดับต่างๆ เพื่อสร้างและบังคับใช้นโยบายที่จำเป็น อันดับที่สองคือความจำเป็นในการสร้างขีดความสามารถของบริษัทผู้ประกอบการต่างๆ โดยเฉพาะผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กให้ใช้ความรู้ทั้งที่มีอยู่เดิมและความรู้ใหม่ในการทำให้กิจการของตนเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและได้รับประโยชน์จากโอกาสทางธุรกิจในเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และอันดับที่สาม คือความจำเป็นในการสร้างทักษะให้กับแรงงานเพื่อให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและคาร์บอนต่ำ
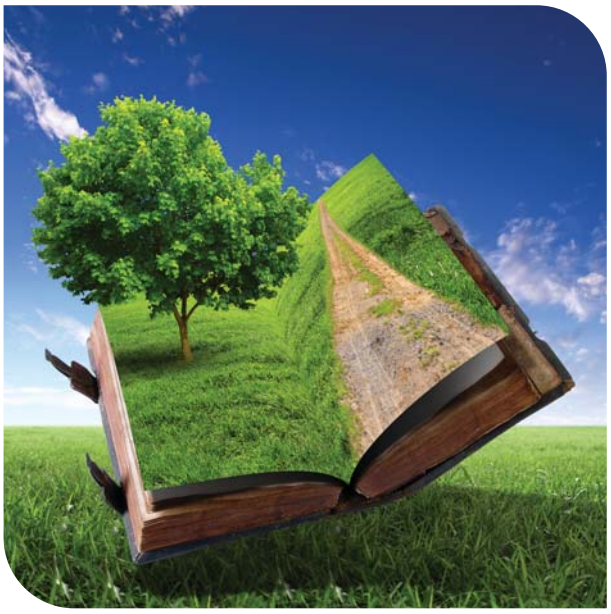
ความร่วมมือทั้งในระดับนานาชาติและระดับภูมิภาคถือเป็นสิ่งจำเป็นในการสนับสนุนการสร้างขีดความสามารถในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่มีความต้องการพิเศษ